

føre en sag til myndighederne i en anden stat må anses for at være af stor betydning for de involverede parter. Udvalget foreslår i forlængelse heraf, at domstolenes afgørelser om overførsel af kompetence efter artikel 8 og 9 træffes ved kendelse, og at afgørelserne kan kæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37. Efter udvalgets opfattelse bør retten i øvrigt så vidt muligt indtage parterne, inden et spørgsmål om overførsel af kompetence afgøres. Udvalget finder, at der ikke er behov for at regulere dette spørgsmål, da sådanne regler allerede findes i retsplejelovens kapitel 32.

For så vidt angår de administrative myndigheders behandling af disse sager foreslår udvalget, at der i lov om forældremyndighed og samvær, værgemålsloven og lov om social service indsættes en bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler for behandlingen af sager efter konventionens artikel 8 og 9 om overførsel af kompetence. Udvalget går ud fra, at klager over administrative myndigheders afgørelser i sager om overførsel af kompetence efter artikel 8 og 9 følger den almindelige rekursadgang på de pågældende myndighedsområde.

Der henvises til betænkningens afsnit 3.3.3.4.

Endvidere har udvalget i betænkningens afsnit 3.3.3.8.1. på baggrund af konventionens kompetencebestemmelser foreslået ændring af retsplejelovens regler om domstolenes internationale kompetence i sager om forældremyndighed, således at reglerne så vidt muligt bringes i overensstemmelse med konventionens kompetencebestemmelser, jf. pkt. 4.1.

3.2.4. Ministeriet for Familie- og Forbrugeranliggendes overvejelser

Ministeriet for Familie- og Forbrugeranliggendes kan tilslutte sig udvalgets overvejelser og forslag. Der henvises til lovforslagets § 3, § 7, nr. 4, og §§ 8-10 samt bemærkningerne hertil.

Med hensyn til klageadgangen på det sociale område henvises til pkt. 3.5.2.4.

3.3. Lovvalg

3.3.1. Konventionens lovvalgsregler

Konventionens grundlæggende princip i relation til lovvalgsregler er, at de kompetente myndigheder i de kontraherende stater skal anvende deres egen lov (lex fori), jf. artikel 15. Herudover giver bestemmelsen mulighed for at anvende eller tage hensyn til loven i en anden stat, hvortil sagen har en væsentlig tilknytning, hvis dette er nødvendigt for at beskytte barnets person eller formue. Der henvises til betænkningens afsnit 3.4.1.1.

Ændres barnets sædvanlige opholdssted til en anden kontraherende stat, er det myndighederne i denne stat, der har kompetencen. Allerede iværksatte foranstaltninger vil dog bestå efter flytningen, jf. pkt. 3.2.1. ovenfor om artikel 14. Konventionens artikel 15, stk. 3, bestemmer i disse situationer, at det er lovgivningen i den kontraherende stat, hvor barnet har erhvervet nyt sædvanligt opholdssted, der fra fraflytningstidspunktet regulerer *vilkårene* for gennemførelse af tidligere truffene afgørelser. I sådanne situationer kan der være en risiko for, at den oprindelige afgørelse udvandes eller fuldstændig ændrer karakter, hvis loven i den nye opholdsstat er væsentligt anderledes end i afgørelsesstaten, jf. betænkningens afsnit 3.4.1.2., eksempelvis hvis en beskyttelsesforanstaltning, der efter lovgivningen i barnets tidligere opholdsstat var beregnet til at vare indtil barnets fyldte 18. år, ophører, når barnet fylder 16 år i den nye opholdsstat. Spørgsmålet er her, om foranstaltningens varighed drejer sig om dennes beståen eller om vilkårene for dens gennemførelse. Konventionen giver ikke en direkte løsning på denne problemstilling. Hvis der ikke kan opnås en acceptabel løsning inden for konventionens regler, må der i den stat, hvor barnet har erhvervet nyt sædvanligt opholdssted, iværksættes en ny beskyttelsesforanstaltning.

Det følger af konventionens artikel 16, stk. 1 og 2, at det er loven i barnets sædvanlige opholdsstat, der regulerer tildeling, ophævelse og ændring af forældreansvar, der følger af loven eller aftale uden en retslig eller administrativ myndigheds mellemkomst. Ved en "myndigheds mellemkomst" forstås en aktiv handling fra myndighedernes side, d.v.s. at der træffes en afgørelse om forældreansvar, eller at aftalen skål godkendes eller vurderes af en myndighed. I så fald betragtes tildelingen, ophævelsen eller ændring af forældreansvaret som en afgørelse om en beskyttelsesforanstaltning overfor barnet, hvor kompetencereglerne i artikel 5-12 skal være opfyldt. Der henvises til betænkningens afsnit 3.4.1.3.1.

Konventionens artikel 16, stk. 3, indeholder det meget centrale princip, at hvis barnets sædvanlige opholdssted ændres, består det forældreansvar, der var gældende efter loven i barnets tidligere opholdsstat. Herved sikres kontinuiteten i beskyttelsen af barnet. Efter bestemmelsen er det således fortsat den, der efter loven i barnets tidligere opholdsstat havde forældreansvaret over barnet, der drager omsorg for barnet og repræsenterer det i den nye opholdsstat. Det er således ikke nødvendigt, at den, der har forældreansvaret over barnet, skal ansøge om at få forældreansvar i barnets nye sædvanlige opholdsstat. Den praktiske be-